

когато говори за „Прародина и разпространение на сжществата“ (1864), за да изтъкне какъ мѣстнитѣ условия оказватъ различно влияние върху физическо, умствено и нравствено развитие на разнитѣ народи. И ясно е отъ цѣлата система наблюдения и докази, че Селимински се ползува отъ множество съчинения на най-авторитетни учени, нѣкои отъ които той именува, каквото напр. географско-природоучнитѣ и физически трудове на Al. Humboldt, Plateau, Schluder, Lecouturier (*La Cosmographie* 1850), Richard (*Science pour tous*), Pincerton (*Géographie universelle*) и др. Не подлежи на съмнение, той познава добре не само обширния инвентаръ на физическитѣ и естествени науки къмъ срѣдата на XIX вѣкъ, както го дава въ своя „Cosmos“ Ал. Хумболдтъ, едновременно астрономъ, физикъ, химикъ, геологъ, ботаникъ, зоологъ и т. н., но и системата на Ламарка, основателъ на теорията за произхода на видоветѣ чрезъ книгитѣ си „*Philosophie zoologique*“ (1809) и „*Histoire des animaux sans vertèbres*“ (1815—22). Както се знае, Ламаркъ прѣвъ скъса съ старитѣ понятия за видоветѣ, като отрече тѣхната непромѣнчивостъ и като обясни прогресивното развитие на животинското царство съ помощта на достъпни за наблюдение явления. Той настояваше на идеята за влияние на срѣдата върху живитѣ сжщества, така че на промѣнитѣ въ срѣдата, въ жизненитѣ условия, отговарятъ промѣни въ нуждитѣ на тия сжщества, отъ гдето и последователнитѣ имъ активни реакции (усилия и желание за подобрене, развитие на органитѣ чрезъ употреба и наследяване на придобити или загубени свойства у новитѣ индивиди). Така Ламаркъ, изпреваряйки времето си, указа ясно на ония преобразования при човѣкоподобнитѣ маймуни (примати), — каквото привикване къмъ изправенъ ходъ, диференциране на ржце и нозе, възникване на езикъ и развиване на разумъ, — които неминуемо водятъ къмъ поява на първобитния човѣкъ. Селимински е, въ тая точка на миросгледъ и образование, подъ влиянието на тѣзи нови идеи, и не нему се пада вината, ако не може да прилага по-нашироко къснитѣ открития на Дарвина (1859) относно естествения подборъ и борбата за сжществуване, дошли да допълнятъ принципитѣ на Ламарка. Впрочемъ, въ поменатата си статия отъ 1864 г. Селимински изрично настоява на „естествената настъпателна